

Mám před sebou pětici CD, která mají jedno společné – natočili je písničkáři. Původně jsem chtěl komentovat každé to CD zvlášť, ale to bych se asi opakoval, podobně, jako se některá témata opakují u každého z nich jednotlivě i vzájemně mezi nimi. A nakonec nejlépe vyniknou ve srovnání s kolegy – jak jejich klady, tak i třeba některé nedostatky. Jedno lze konstatovat hned v úvodu – na mužské folkové scéně máme celkem silnou a původní sestavu. **Jan**

Vytásek

úspěšně soutěžil na Portě a porotu zaujal jistotou svého projevu, hlasovým rozsahem i texty.

Natočil CD

Ženský kalendář

, kde se v textech inspiroval různými ženskými jmény, přesněji řečeno deseti, což ho trochu svazovalo v rozletu. I tak bych ale řekl, že by těch jmen mohlo být více (Bokomara natočila celé CD jen o jednom jediném ženském jméně) a že by se téma dalo tak i více rozvinout. Takhle v podstatě téma vztahu desetkrát opakuje. Nicméně ho opakuje nápaditě a s invencí, i s hlasovou jistotou. Co je asi na desce nejsilnější, protože nejpestřejší, jsou aranže. Aranže celou desku místy posouvají spíše ke střednímu proudu a řekl bych, že tam se interpret cítí i víc doma a jistější v kramflecích. V některých případech se dostává až k sytému rockovému zvuku (

Ještě jednu šanci, Angelina

). Nezapomněl ani na hit pro rádia – tím je jednoznačně

Veronika

. Jan Vytásek je výhradním autorem takřka všeho, co na desce slyšíme a k natočení si přizval řadu studiových hudebníků. {desky 1420}To

René Souček

vsadil především na sebe a svou kytaru a jen doprovodnou úlohu další kytary a basy. Desku i ftipně pojmenoval –

Fajne-Mjesto

(hádejte, na jaké město je to reminiscence). To je ovšem trochu matoucí, protože René až tak na desce nežertuje, je spíš mírně nostalgický a zamyšlený (

Milenium

i další skladby), řeší zejména co bude, vliv tzv. „velkých“ událostí na život obyčejného člověka. „Obyčejné“ jsou i rekvizity a prostředí jeho písní (vlaky a podobně). Je kritický v hodnocení vztahů mezi lidmi – ty standardní vcelku popíše zkušeně, u skladby Generační si ale nejsem jist, zda sympatizuje s popisovanou generací, či nikoliv. V některých případech by se mohlo zdát, že je až pesimistický a odevzdaný, ale po zopakování textu zjistíte, že ne, že jen suše konstatuje pravdu (

Zvonek

). Nicméně i typický severomoravský či slezský humor najdeme – typicky

Běta

. Občas trošku nudí –

Známý

nebo

Vodopád

: plochu pěti a půl minuty každý písničkář nezvládne s bravurou Pavla Dobeše, zejména, je-li čas natahován mezihrami, pomalým tempem a nevýraznou melodií. Jednoznačně zaujme víc ve skladbách svižnějších. Titulní laskavá perla je ovšem na závěr a vyvolává chuť se do toho města zajet podívat. A chuť pustit si desku znova. {desky 1228}

Hynek Kočí

natočil CD

Předměstí

. Nabízí třináct písní, ale možná by lepší dojem zanechal s menším počtem skladeb. Potvrzuje se pravdivost rčení „není umění psát, ale škrtat“. Po silné úvodní skladbě

Prostořecí

přichází právě jeden takový případ: čtyřminutový

Horizont

. Horší dojem ale hned napraví úsporná - textově i instrumentačně –

Aoidé

, jedno ze silných míst desky i díky tématu. Trochu strašidelná (výkonem, i když asi měla být atmosférou a textem) je skladba

Kódy

. Celkově by to asi chtělo pro příště zkrátit intra a zařadit něco se silnou melodií, co upoutá a bude sloužit jako kontrast ke skladbám, kde hlavní roli má hrát text. Autor a interpret v jedné osobě ale na bookletu poskytuje minimum údajů o desce, o sobě i o natáčení, tak se jen dohaduji o původu zpěvu, který zní jako když se telefonuje z prádelny se špatným signálem. {desky 1350}CD

Pavla Kohna

se jmenuje

Touha žít

, skladba s tímto názvem desku také otevírá (to by mohlo být zajímavé téma na úvahu, kde na albu se titulní píseň u jednotlivých interpretů nalézá...), sám si napsal hudbu i texty a takřka sám si ho i nahrál. Tématicky osciluje od základních úvah člověka (

Touha žít

) přes pokusy o historické reminiscence, které ale nevyznějí moc upřímně díky frázím a klišé (

Karel Kryl – žil v těžké době.... vzrůstem malý byl

, nebo

Masakr v Newtown

) až k humorným obrazům (

Pičurinky

– ostatně to je i aspirant na hit desky, pak také

Modlitba ke hvězdám

). Trošku smrtící je šestiminutová

Balada o zemi indiánské

, ale nakonec je dobře vystavěná, i když také s řadou klišé námětových i textových. Sdělení je zjevně hlavním úkolem interpreta, a tak trochu zanedbává ostatní složky písní. V malém klubu to může znít dobře a přirozeně, na desce je to trochu studené a jednoduchá kytara o to víc vynikne. V závěru překvapí i klavír – škoda, že je ho na desce tak střídmě. Také by bylo možná dobře si více při nahrávání desky dát pozor na výslovnost některých samohlásek a na intonaci (

Pořád ho máš ráda

). Ale jo, jako inspirace na koho jít živě je to dobrá deska. Nenudí, snad kromě

Snu o vánocích

. {desky 1409}A nakonec slavné jméno.

Karel Plíhal

a jeho odvážně nazvaná

Skříň s beduíny

Pětkrát stejně a přece pokaždé jinak

Napsal uživatel Miloš Keller
Pondělí, 29 Srpen 2016 00:48

. Spíš pro pořádek, než že by bylo na desce co hodnotit, protože obsahuje známé i méně známé, vesměs již vydané písničky. Obsahuje úctyhodných 37 skladeb, takže z tohoto hlediska se určitě vyplatí. Reprezentativní výběr The best of to ovšem není, a tak by posluchač, který by se snad s Karlem Plíhalem chtěl teprve seznámit, mohl být trošku pomýlen, nezíská totiž ani přehled o diskografii za ta léta. Podtitul alba zní „Výběr z let 1990-2005“ a tak už pouhým pohledem na booklet můžeme zjistit, které z těch písní se staly za ta léta evergreeny, které byly hity a na které se zapomnělo. A to je na desce možná nejcennější. Že připomene písně zapomenuté právem (i takové v tvorbě Karla Plíhala jsou) i neprávem. Mě osobně potěšila *Morseovka*

,
Tři andělé

nebo

Flinta v žitě

. A myslím, že si každý najde na téhle desce svou oblíbenou i svůj soukromý objev. {desky 1408}